

Folketingets Europaudvalg

Christiansborg, den 11. december 2000

Europaudvalgets sekretariat

Til
udvalgets medlemmer og stedfortrædere

Resumé af COSAC-møde i Versailles den 16.-17. oktober 2000

Resumé af resumeet:

Premierminister Lionel JOSPIN gennemgik det franske *formandskabs prioriteringer* og så for sig et Europa af i morgen, som ville være mere forskelligartet, mere heterogent og mere komplekst. Han håbede på et godt resultat af topmødet i Nice med vedtagelse af en ny Traktat indeholdende de nødvendige institutionelle reformer, som kunne bane vej for udvidelsen. Desuden så han frem til proklamering af EU's charter om grundlæggende rettigheder. Europaminister Pierre MOSCOVICI afviste ideen om "left overs fra Nice" med ordene: "Heller ingen traktat end en dårlig traktat i Nice." Justitsminister Elisabeth GUIGOU lovpriste beslutningerne på det ekstraordinære topmøde i Tampere i oktober 1999, som bebudede et stort fremskridt i EU-samarbejdet på *det retlige område*. Det franske formandskab arbejdede for gensidig anerkendelse af domstolsbeslutninger i de enkelte lande, styrkelse af kampen mod organiseret kriminalitet og hvidvaskning af penge samt en styrkelse af samarbejdet mellem landenes retssystemer uden at afvente en harmonisering.

De tilstedeværende parlamentarikere havde en drøftelse af, hvordan man kunne styrke den *parlamentariske kontrol* med medlemslandenes regeringer vedrørende EU-sager. I den forbindelse ønskede man en tidligere fremsendelse af kommissionsforslagene i elektronisk form og længere tid til behandlingen efter det afsluttende møde i Coreper og inden beslutningen i Ministerrådet.

Drøftelsen med udenrigsminister Hubert VÉDRINE om *udvidelsen* var præget af den utålmodighed, der var hos ansøgerlandene, og deres ønske om at få sat en dato på udvidelsen.

COSAC vedtog med konsensus et samlet *bidrag*, som sendes til EU's institutioner, samt to deklARATIONER. Teksterne er optrykt i *bilag 1*.

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

Den 23. konference for Europaudvalg i EU-landenes parlamenter, COSAC, fandt sted i Versailles den 16.-17. oktober 2000. Der deltog parlamentarikere fra samtlige medlemslande og ansøgerlande. Fra Folketingets Europaudvalg deltog Claus LARSEN-JENSEN (S) formand, Elisabeth ARNOLD (RV) næstformand, Knud Erik HANSEN (SF), Eva KJER HANSEN (V) og Lene ESPERSEN (KF). Deltagerne fra de øvrige lande fremgår af *bilag 2*.

Formanden for Senatets Europaudvalg, Hubert HAENEL, og formanden for Nationalforsamlingens Europaudvalg, Alain BARRAU, skiftedes til et lede møderne.

Nedenfor er drøftelserne på mødet resumeret, idet hovedvægten er lagt på de emner og indlæg, der har særlig interesse set fra et dansk synspunkt. Et fuldstændigt referat (på fransk) findes på COSAC's hjemmeside på internettet: www.cosac.org.

Det franske formandskabs prioriteringer

Premierminister Lionel JOSPIN, som netop var kommet hjem fra topmødet i Biarritz, betegnede i sine indledende bemærkninger *COSAC* som et vigtigt organ i den demokratiske europæiske debat og mindede om, at det var den daværende formand for Nationalforsamlingen, Fabius, som i 1989 tog initiativ til oprettelsen af COSAC. Han fremhævede nødvendigheden af et samarbejde mellem alle institutionerne, herunder Europa-Parlamentet, og så ikke dette som en konkurrent til de nationale parlamenter, idet de komplementerede hinanden. Protokollen i Amsterdamtraktaten om de nationale parlameters rolle bekræfter COSAC's betydning, idet den ikke alene taler om COSAC som et forum for udveksling af synspunkter, men giver COSAC mulighed for at udtrykke sine holdninger i form af "bidrag". Den franske regering ønsker, at COSAC's stemme og de nationale parlameters stemme skal høres endnu mere i den europæiske debat.

Det udkast til Den Europæiske Unions *charter* om grundlæggende rettigheder, som netop var blevet præsenteret på topmødet i Biarritz, betegnede premierministeren som et flot resultat af en usædvanlig arbejdsform, hvor konventet havde arbejdet i stor åbenhed og med input fra mange borgere, som via internettet kunne sende deres bidrag.

I sin gennemgang af det franske *formandskabs program* fremhævede Lionel

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

Jospin prioritetsområderne vækst og beskæftigelse, videnssamfundet, den sociale dagsorden og forbrugerbeskyttelse gennem strengere kontrol med fødevarer. På Det Europæiske Råds møde i Nice stræbte det franske formandskab efter at opnå fremskridt mht. udvidelsen, en reform af institutionerne og forsvarsdimensionen. Han følte, der havde været tale om meget frugtbare diskussioner i Biarritz, og at de fremskridt, der var opnået, gav håb om et godt topmøde i Nice. Premierministeren så for sig et Europa af i morgen, som ville være mere forskelligartet, mere heterogent og mere komplekst.

I den efterfølgende diskussion om *charteret* kom repræsentanter fra Europa-Parlamentet, bl.a. Pervenche BÉRÈS, ind på, at man burde indskrive charteret i traktaten allerede i Nice eller i det mindste henviser til det i en revideret artikel 6. Michiel PATIJN (Tweede Kamer, Nederlandene) spurgte, om Det Europæiske Råd på mødet i Biarritz havde accepteret charterudkastet, eller om der skulle ske ændringer i det. Ben FAYOT (Luxembourg) betegnede konventionsmetoden som mægtig god og opfordrede til, at man anvendte samme metode i fremtiden, idet den vil give de nationale parlamenter god indflydelse på den fremtidige konstitution for Europa.

Lionel JOSPIN svarede, at hvis man i Biarritz havde givet sig til at diskutere en indskrivning af charteret i Traktaten, ville der simpelt hen ikke være blevet noget charter. Derfor var man blevet enige om, at det efter indstilling fra Kommissionen og Europa-Parlamentet skulle proklameres på stats- og regeringschefernes møde i Nice som en højtidelig politisk erklæring. Arbejdet i konventet var slut, idet man på topmødet havde tilsluttet sig charterets tekst i dens helhed. Den franske europaminister, Pierre MOSCOVICI, gav i et senere indlæg om charteret udtryk for, at han personligt ikke var i tvivl om, at det ville blive en grundsten i en kommende europæisk forfatning, men det ville komme med tiden.

Flere talere fremhævede betydningen af, at man i Nice fik truffet beslutning om *udvidelsen*. Michiel PATIJN (Tweede Kamer, Nederlandene) betegnede den som en historisk nødvendighed, som alle europæiske institutioner havde en pligt til at få gennemført. Friedbert PFLÜGER (Forbundsagen, Tyskland) sagde, at det ville være et katastrofalt signal til ansøgerlandene, hvis udvidelsen blev forsinket, fordi medlemslandene ikke kunne blive enige indbyrdes om de nødvendige institutionelle reformer. Claus LARSEN-JENSEN sagde, at Danmarks mål var at få en Nicetraktat, som sikrede, at udvidelsen rent faktisk kan sættes i værk. Her må man tage hensyn til, at befolkningerne i ansøgerlandene har været igennem en temmelig hård omstillingsproces, og hvis de

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

ikke kan se et klart udvidelsesperspektiv, risikerer man, at den folkelige opbakning i de pågældende lande ryger sig en tur. Han nævnte den danske folkeafstemning og fremhævede, at selv om det blev et "Nej", har Danmark ikke vendt ryggen til det europæiske samarbejde. Vi vil deltage aktivt på alle de områder, hvor vi kan deltage, og søge at nå løsninger til fælles gavn. I sine afsluttende bemærkninger appellerede Claus Larsen-Jensen til, at når man har fået en succesfuld Nicetraktat, bør man ikke gå i gang med den næste traktatændring, før de nuværende ansøgerlande er kommet med og dermed kan være med til at bestemme det fremtidige grundlag for samarbejdet i Europa.

Mange talere kom ind på de forestående *institutionelle reformer*, herunder antallet af kommissærer, udvidet anvendelse af flertalsafgørelser og forstærket samarbejde. F.eks. argumenterede Bernard J. DURKAN (Irland) kraftigt for den symbolske betydning, det havde for et lille land at bevare sin kommissærpost, og så en fare i, at så mange lande ønskede at gå deres egne veje gennem forstærket samarbejde. Claus LARSEN-JENSEN tog udgangspunkt i en bemærkning fra premierminister Lionel Jospin om den betydning det har, at man i sine beslutninger bevarer nærhed til befolkningen, og gjorde opmærksom på, at det i den forbindelse er vigtigt, også for den demokratiske legitimitet, at befolkningen kan genkende sig selv i de besluttende organer. Derfor bør der være en kommissær fra hvert land, sådan som der er repræsentation fra alle landene i de øvrige EU-organer.

Mht. antallet af *kommissærposter* pegede Lionel JOSPIN i sin besvarelse på, at man måtte vælge mellem på den ene side en effektiv Kommission og på den anden side 27 eller flere kommissærer. En national regering kan godt have mere end 27 medlemmer, men den har også en naturlig sammenhæng; det er anderledes med kommissærer, som kommer fra forskellige lande med forskellige administrative kulturer. Jospin sagde, at det ikke var rigtigt, når det i pressen var blevet fremstillet sådan, at drøftelsen om Kommissionens størrelse fredag aften i Biarritz havde været negativ. Der havde hersket en meget hjertelig stemning blandt stats- og regeringscheferne, som havde haft dybtgående og åbenhjertige samtaler. Jospin argumenterede med, at det var forkert at opfatte kommissærerne som repræsentanter for deres lande, idet Kommissionen var et fællesskabsorgan, mens landenes interesser varetages af ministrene i Rådet. På det tidspunkt tog han sig dog i det og sagde, at nu skulle han jo ikke forfægte de franske synspunkter, og han var blevet spurgt, om han som rådsformand så nogen mulighed for i Nice at opnå et kompromis mellem de modstridende synspunkter. Det kunne han ikke svare på, men det håbede han da.

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

I et senere indlæg kom den franske Europaminister, Pierre MOSCOVICI, ind på, hvad der kunne ske, hvis topmødet i Nice ikke blev en succes. Han afviste muligheden af, at man udskød de problemer, man ikke kunne nå til enighed om, altså opererede med "left overs fra Nice". "Hellere ingen traktat end en dårlig traktat i Nice", sluttede Moscovici.

Mht. udvidet anvendelse af *kvalificeret flertal* sagde Pierre MOSCOVICI, at man bestræbte sig på at nå så langt som muligt, men ud af de 50 områder, hvor der i dag kræves enstemmighed, ville der nok blive 5-6 tilbage, hvor man ikke kunne blive enige om at gå over til flertalsafgørelser. Han så en naturlig sammenhæng mellem kvalificeret flertal og fælles beslutningstagning med Europa-Parlamentet.

Mht. *forstærket samarbejde* beroligede Pierre MOSCOVICI de bekymrede med, at der ikke ville blive etableret en hård kerne af lande, men at der ville blive tale om et fleksibelt samarbejde, hvor de lande, der ikke var med fra starten, senere kunne indhente fortroppen.

Et område for frihed, sikkerhed og retfærdighed

Justitsminister Elisabeth GUIGOU lovpriste i sin indledning beslutningerne på det ekstraordinære topmøde i Tampere den 16. oktober 1999, der drejede sig om vedtagelser på områderne frihed, sikkerhed og retfærdighed. Der var hermed sket et stort fremskridt i EU-samarbejdet på det retlige område. Det franske formandskab arbejdede efter tre akser. Den første var et forsøg på at få en gensidig anerkendelse blandt EU-landene af domstolens beslutninger i de enkelte lande. Den anden akse var en styrkelse af kampen mod organiseret kriminalitet og især mod hvidvaskning af sorte penge. Den tredje akse er en styrkelse af samarbejdet mellem landenes retssystemer uden at afvente en harmonisering af retssystemerne. Det sidste var ifølge Guigou ønskværdigt, men vanskeligt at opnå. Guigou var naturligvis også tilfreds med, at der var sket en styrkelse af menneskerettighederne ved vedtagelsen af EU-charteret herom, selv om dette ikke kun drejede sig om det retlige samarbejde.

Inden for den første akse lagde Guigou specielt vægt på forhandlingerne omkring Bruxelles II-konventionen (anerkendelse af skilsmisse ved domstolen i hjemlandet). Endvidere arbejder man på at få en gensidig anerkendelse af samkvemsret til børn ved skilsmisse. Guigou forestillede sig også, at princip-

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

pet om gensidig anerkendelse kunne finde anvendelse inden for strafferetten.

Men gensidig anerkendelse er ikke alene et spørgsmål om vedtagelse af retsakter. Det drejer sig også om at få udviklet en fælles ”gensidig kultur”. Derfor støtter Frankrig, at der oprettes et netværk af ”domstolsskoler”, i øvrigt med deltagelse af ansøgerlandene.

Inden for den anden akse om bekæmpelse af hvidvaskning af sorte penge er der allerede indledt et samarbejde mellem EU-landenes justits-, indenrigs- og finansministre for at vedtage effektiv lovgivning heromkring.

I relation til den tredje akse, der drejer sig om samarbejdet mellem landenes retsvæsen, ønskes det fra fransk side, at samarbejdet mellem landenes strafferetlige myndigheder styrkes. I den forbindelse nævnte Guigou, at topmødet i Tampere havde besluttet oprettelsen af en enhed for juridisk samarbejde, også kaldet Eurojust, til bekæmpelse af alvorlig kriminalitet. Eurojust skal være det juridiske modstykke til Europol. Eurojust forudses etableret i året 2001, men det franske formandskab vil allerede ved slutningen af året etablere en forløber for organisationen.

Guigou var meget tilfreds med EU-charteret om menneskerettigheder og så meget gerne, at det blev skrevet ind i traktaten. En del lande var imod dette, men som Guigou sagde, indskrivningen kunne komme hurtigere end ventet.

Sidst men ikke mindst påpegede Guigou, at de nationale parlamenter bør inddrages mere direkte i arbejdet inden for justitsområdet m.v.

Maria Eduarda AZEVEDO (Portugal) mente ikke, at harmonisering af de juridiske systemer var vejen frem, idet hvert land har sin egen juridiske kultur, der bør bibeholdes.

Tanase TAVALA (Rumænien) ville gerne spørge, om man ikke kunne ophæve visumtvangen for såvel rumænske borgere og borgere fra Bulgarien ved indrejse til EU.

Senator Tino BEDIN (Italien) mente, at man gjorde alt for lidt for at begrænse problemerne ved den store immigration til EU.

Gérard FUCHS (Frankrig) spurgte, om det ikke var muligt at forsyne alle retsakter, der vedtages i EU, med et bilag over, hvilke strafferetlige skridt der

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

kunne være tale om, hvis retsaktten blev overtrådt i medlemslandet. Det kunne så være indledningen til en slags retlig konvergens medlemslandene imellem.

Tuija BRAX (Finland) var enig med Guigou i, at straffelovgivningen ikke burde harmoniseres på EU-plan. Dertil var landenes juridiske kultur for forskellig.

Giorgos DIMITRAKOPOULOS (Europa-Parlamentet) spurgte, om ikke man burde gå over til kvalificeret flertal inden for området asyl, indvandring og fri bevægelighed m.v. (artikel 62-67).

Gerrit-Jan VAN OVEN (Tweede Kamer, Holland) mente, at man burde etablere en juridisk enhed, der kunne fungere som kontrolinstans for Europol.

Lord WALLACE OF SALTIRE (UK) mente ikke, at kontrollen med (den ulovlige) indvandring var god nok. Hvordan kunne man gøre den bedre? Krævede det ikke et tæt samarbejde med landene uden for EU's ansøgerkreds?

Elisabeth GUIGOU svarede, at det tog 40 år at færdiggøre det indre marked og 30 år at få en fælles mønt. De lande, der ønskede et langt tættere samarbejde på det retlige område, måtte væbne sig med tålmodighed. I øvrigt var hun tilhænger af overgang til kvalificeret samarbejde. Angående afskaffelse af visa for borgere i Rumænien og Bulgarien var problemet her, at der var dårlig grænsekontrol i de to lande. Det gav anledning til mange indvandring fra disse lande. Angående kontrollen med Europol, var Eurojust netop forudset til at skulle varetage denne opgave. Guigou afsluttede med endnu engang at udtrykke sin tilfredshed med Tampere topmødets resultater, der styrer dagsordenen for EU i dag på det retlige samarbejde.

Parlamentarisk kontrol med EU-sager

Forud for COSAC-mødet havde det franske formandskab udsendt to spørgeskema – ét til medlemslandenes parlamenter og ét til ansøgerlandenes parlamenter – hvor de enkelte parlamenter blev bedt om at svare på en række spørgsmål om, hvordan de greb den parlamentariske kontrol med deres regerings EU-politik an, og om de fik Kommissionens forslag tilstrækkeligt tidligt til, at de kunne gøres deres indflydelse gældende. 13 parlamenter i medlemslandene (herunder Folketinget) og 9 parlamenter i ansøgerlandene havde

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

svaret på spørgeskemaet. Der blev på mødet omdelt dels et resumé af besvarelserne, dels de indkomne svar (fortrinsvis på fransk).

1. Det første spørgsmål til medlemslandenes parlamenter drejede sig om, hvorvidt deres Europaudvalgs rolle var blevet væsentligt ændret siden 1995. I de fleste lande var der (ligesom i Danmark) ikke sket fundamentale ændringer, men praktiske justeringer, som tog sigte på at få samarbejdet med regeringen til at fungere bedre.

I Belgien havde man i 1995 etableret et rådgivende udvalg med 10 senatorer, 10 medlemmer af andetkammeret og 10 MEP'er, som systematisk gennemgik forslagene til EU-lovgivning og kunne forelægge udvalgte sager for et af parlamentets to huse eller for stående udvalg.

I Irland havde man siden 1997 benyttet sig af ekstern assistance til vurdering af EU-lovgivning og implementeringen heraf i irsk lov.

I det italienske andetkammer havde Europaudvalget fået status som et stående udvalg og dermed fået større beføjelser.

2. De fleste parlamenter fandt, at de fik forelagt Kommissionens oprindelige forslag rimeligt hurtigt efter fremsættelsen, idet flere dog (ligesom Danmark) ønskede en tidligere fremsendelse af dokumenterne i elektronisk form.

3. En række parlamenter syntes ikke, de havde tilstrækkelig tid til at behandle forslagene. Især pegede man (herunder Folketinget) på, at der burde være længere tid mellem den afsluttende behandling i Coreper og beslutningen i Ministerrådet, idet mange af de gennemførte direktiver var baseret på de kompromiser, der var indgået under Rådets behandling af det oprindelige direktivforslag.

4. Fire parlamenter havde problemer med den sondring mellem "lovforslag" og "andre forslag", der opereres med, idet det giver dem mindre tid til at studere forslagene i den sidstnævnte kategori. (Den danske regering fremsender begge typer forslag på samme måde, så Europaudvalget har ingen problemer på det punkt.)

5. Det femte spørgsmål drejede sig om, hvorvidt udvalgene følte sig tilstrækkelig godt informeret om behandlingen af forslagene i de andre parlamenter. Fire parlamenter var tilfredse. Halvdelen af parlamenterne kunne godt tænke sig forbedringer på dette punkt, men flere af dem (herunder Folketinget) pegede de praktiske problemer, der ville være forbundet hermed.

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

6. Alle parlamenter havde positive erfaringer med deltagelse i møder i Bruxelles arrangeret af Europa-Parlamentet, men en række delegationer (herunder den danske) havde fremsat ønsker om mere præcise dagsordener og en mere effektiv mødeafvikling, der gav større mulighed for aktiv deltagelse fra repræsentanterne fra de nationale parlamenter.

Drøftelsen af dette dagsordenspunkt på COSAC-mødet blev indledt af Hubert HAENEL, som gennemgik hovedlinjerne i besvarelserne. Han gik ind for, at man forsøgte at etablere et praktisk og effektivt system til udveksling af oplysninger mellem parlamenterne om deres stillingtagen til EU-sagerne, men indrømmede dog, at der kunne være et sprogligt problem.

I sin gennemgang af svarene fra ansøgerlandenes parlamenter konkluderede Haenel, at de stort set følte sig godt orienteret om optagelsesforhandlingerne, men deres rolle er naturligvis en anden end i et medlemsland, og der er ingen af dem, der giver mandat til deres regering.

Edvins INKENS (Letland) sammenlignede dog den rolle, som udvalget for europæisk integration i det lettiske parlament spillede, med de roller, Europaudvalgene i Finland og Danmark havde. Det fulgte forhandlingerne med Kommissionen kapitel for kapitel, det rådgav i den forbindelse regeringen og havde endog vetoret. Resultatet var, at der ikke var større divergenser mellem regeringen og parlamentet. Derimod var der i befolkningen en stigende procentdel af modstandere, og ifølge opinionsmålingerne var der kun et lille flertal for medlemskab.

Richard CORBETT (Europa-Parlamentet) benyttede lejligheden til at argumentere mod den franske idé om et organ bestående af repræsentanter fra de nationale parlamenter, som bl.a. skulle udtale sig om, hvorvidt ny EU-lovgivning overholdt subsidiaritetsprincippet. Han betegnede det som et "tredjekammer", der blot ville komplicere EU-systemet yderligere.

Giovanni SAONARA (Camera dei Deputati, Italien) foreslog, at COSAC oprettede en arbejdsgruppe, der skulle se på, hvordan man kunne styrke samarbejdet. Han fandt ikke samarbejdet med den italienske regering tilfredsstillende og sagde, at drøftelserne om det europæiske samarbejde mest var retorik.

Matti VANHANEN (Finland) gik imod den idé, der var fremsat bl.a. fra dansk side om, at Kommissionen skulle sende sine forslag til de nationale parlamenter, så snart de var vedtaget, og samtidig med at den sendte dem til Rådet og Europa-Parlamentet. Han mente, det måtte være en opgave for den nationale

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -
regering at informere parlamentet.

Claus LARSEN-JENSEN redegjorde for, hvordan Europaudvalget meget tæt følger den danske regerings EU-politik, også i forbindelse med topmøder. Det giver større demokratisk legitimitet, at regeringen ved, at den bliver bakket op af et flertal i parlamentet. Samtidig bevirker det, at der bliver en offentlig debat om EU-sagerne. På den baggrund opfordrede han til, at man søger at koble de nationale parlamenter langt stærkere til EU-udviklingen. Det vil være med til i borgernes øjne at give samarbejdet en merværdi. I relation til det praktiske problem, flere lande havde peget på i deres besvarelser af spørgeskemaet, at parlamenterne ofte fik dokumenterne sent og havde for kort tid til behandlingen af EU-sagerne, opfordrede Claus Larsen-Jensen til, at man i COSAC-regi tog det problem op og på baggrund af en nærmere analyse af problemerne prøvede at hjælpe hinanden med at få bedre arbejdsvilkår og dermed større indflydelse.

I sine afsluttende bemærkninger under dette dagsordenspunkt kom Alain BARRAU ind på, at det kunne være en god idé i COSAC-regi at nedsætte en arbejdsgruppe, som i tiden indtil det næste møde kunne ”udveksle opskrifter” og se på, hvordan man kunne forbedre informationsudvekslingen parlamenterne imellem. Denne idé blev taget op igen under den afsluttende drøftelse. Da forslaget ikke havde været udsendt på forhånd, kunne man ikke vedtage det, men der blev udtrykt megen sympati for ideen, og trojkaen vil arbejde videre med den.

Udvidelsen

Udenrigsminister Hubert VÉDRINE indledte drøftelsen under dette punkt med at sige, at udvidelsen har høj prioritet for EU, men man må gøre sig klart, at det ikke er den eneste udfordring, EU står overfor. Udvidelsen kræver en ændring af institutionerne. Védrine sagde også, at der skal informeres bedre i de nationale parlamenter om udvidelsen. Der er 12 lande på listen, og aldrig i EU's historie har der været så mange ansøgere. Der foregår svære forhandlinger med alle lande simultant, og hvilke der i sidste ende bliver optaget afhænger helt kontant af, hvilke lande der er bedst egnede til at opfylde betingelserne for optagelse. Védrine gjorde opmærksom på, at det nok var nødvendigt med lange overgangsordninger på visse områder.

Det var imidlertid meget svært at sætte en egentlig dato, og det er aldrig sket

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

før i EU's historie, at der er sat en dato for optagelse, før man var færdig med at komme til "bunds i stoffet". Man kunne jo heller ikke sætte samme dato for alle ansøgere. Védrine gjorde dog opmærksom på, at der nok var en måldato, nemlig den 1. januar 2003, hvor EU skulle være parat til at optage de første lande, men det kræver, at alle spørgsmål bliver løst i Nice. Tyrkiet har fået status af ansøgerland, men der er ikke indledt egentlige optagelsesforhandlinger med landet.

Under de *efterfølgende spørgsmål* fra ansøgerlande til udenrigsminister Védrine var det gennemgående træk i spørgsmålene, at landene var begyndt at blive utålmodige. Det gik for langsomt med optagelsesforhandlingerne, og man var nervøs for, at Nicetraktaten ikke faldt på plads. Der var både forvirring og lidenskab i følelserne over for EU blandt befolkningen, som det blev sagt fra Polens side. I mange af landene var man jo i gang med at lave "revolution" i lovgivningen, som det blev sagt, for at komme med i EU. Men hvis det ikke gav resultat ved optagelsesforhandlingerne, kunne det give bagslag. Det var vigtigt, at der kom en endelig dato for optagelsen fra topmødet i Nice.

VÉDRINE svarede, at det var vigtigt at bevare unionens integritet og arbejdsdygtighed, også efter udvidelsen. Såvel Frankrig som EU ønsker udvidelsen, ellers havde man ikke startet den. Men ansøgerlandene må forklare deres befolkninger, at der er en forhandlingsproces, der skal gennemløbes. Han var godt klar over, at reformprocessen var svær for ansøgerlandene.

Bidrag fra COSAC

På sidste COSAC-møde blev der vedtaget en ændring af forretningsordenen, som gjorde det muligt for COSAC at vedtage såkaldte "bidrag" i overensstemmelse med protokollen til Amsterdamtraktaten om de nationale parlamenter's rolle. Vedtagne bidrag sendes til EU's institutioner, dvs. Det Europæiske Råd, Ministerrådet, Kommissionen og Europa-Parlamentet. Sådanne bidrag kan kun vedtages med konsensus, idet der dog er mulighed for "konstruktiv afståelse", dvs. at et land ikke deltager i beslutningen, men af hensyn til de andre lande undlader direkte at stemme imod. Den nye forretningsorden stod sin prøve i Versailles, idet det lykkedes at få vedtaget et samlet bidrag samt to deklamationer.

Der var indkommet forslag til *bidrag* eller kommentarer hertil fra parlamenterne i Portugal, Italien, Storbritannien og Sverige. På basis heraf samt sine

- **Fejl! Ukendt argument for parameter.** -

egne ideer havde formandskabet udarbejdet udkast til et samlet bidrag, som var udsendt til delegationerne forud for mødet. Mandag aften samledes delegationsformændene til et særligt møde, hvor de gennemgik formandskabets forslag og foretog væsentlige ændringer i det. Det reviderede forslag fra det franske formandskab blev så drøftet som det sidste punkt på dagsordenen tirsdag punkt for punkt, og man tog i den forbindelse stilling til forskellige ændringsforslag fra delegationerne. Til sidst nåede man efter en længere drøftelse konsensus om det i *bilag 1* optrykte bidrag. De væsentligste punkter er:

1. En opfordring til at nå enighed på topmødet i Nice om en institutionel reform, som muliggør optagelse af nye medlemslande fra den 1. januar 2003.
2. En opfordring til, at man på topmødet i Nice proklamerer EU-charteret om grundlæggende rettigheder – med en bemærkning om, at konventsmetoden også kan være nyttig i fremtiden.
3. En opfordring til at bevare den ”sociale dagsorden”, som det franske formandskab har lagt stor vægt på, på dagsordenen også i fremtiden.
4. En opfordring til at forstærke kampen mod terrorisme og grænseoverskridende kriminalitet mv.
5. En opfordring til, at regeringskonferencen gennemfører nogle ændringer i protokollen om de nationale parlamenters rolle, bl.a. således at alle forslag fra Kommissionen sendes elektronisk til de nationale parlamenter, så snart forslaget er vedtaget af den samlede Kommission, og således at der normalt skal gå 15 dage fra den endelige behandling i Coreper til beslutningen træffes i Ministerrådet.

Deklarationen vedrørende **Serbien** baserede sig på et forslag fra det franske COSAC-formandskab og havde sin baggrund i det netop gennemførte valg i Serbien.

Deklarationen vedrørende **terrorismen** baserede sig på et forslag, som den spanske delegation kom med hen imod slutningen af mødet, foranlediget af nogle politiske mord dagen før. Det blev fra flere delegationers side kritiseret, at man skulle tage stilling til en deklARATION, som blev fremsat så sent, og fra britisk side pegede man på, at der også forekom terroristhandlinger i andre lande, som der kunne være lige så god grund til at tage afstand fra. Alligevel blev deklARATIONEN vedtaget med konsensus.

En interessant detalje i de langvarige proceduredrøftelser var, at der kom en afklaring af, hvordan ”konstruktiv afståelse” skal forstås. I den græske delegation var der et kommunistisk medlem, som i skarpe vendinger modsatte sig

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

vedtagelse af deklARATIONEN vedrørende Serbien og direkte ville stemme imod. Formanden for den græske delegation replicerede, at den græske delegation som sådan støttede resolutionen, som herefter blev vedtaget med konsensus.

Næste COSAC

Den svenske delegation inviterede til COSAC-møde i Stockholm fra søndag den 20. maj til tirsdag den 22. maj 2001.

Med venlig hilsen

Niels Hoffmeyer

Bjørn Einersen

Bilag 1

CONTRIBUTION ADRESSED TO THE INSTITUTIONS OF THE EUROPEAN UNION

1. COSAC calls on the member states to reach an agreement, at the Nice European Council, on institutional reform, in the light of enlargement, that would ensure, from now on, efficient, transparent and legitimate institutions and allow the accession of new member states from January, 1st 2003. It expresses its strong support for the enlargement process and recommends the intergovernmental conference in its global agreement on the revision of the Treaties to safeguard the principles of solidarity, cohesion, subsidiarity and proportionality, which are necessary for a true Union of people and states.
2. COSAC takes note of the political agreement reached by the heads of state and government on the draft Charter of Fundamental rights of the European Union as drafted by the Convention. It calls on the Council, the Commission and the European Parliament to proclaim this Charter. It considers that the chosen procedure, involving representatives chosen by the heads of states and government, the Commission, the European Parliament and the national Parliaments, could be useful in the future.
3. COSAC stresses the Union's need to foster, in the spirit of the Lisbon European Council, the development of an economy of innovation and knowledge, ensuring policies actively promoting employment and combating unemployment and social exclusion. It calls on the European institutions to approve, during the French presidency, the "Social European Agenda" which will be a multiannual framework for social measures with due respect for the principle of subsidiarity. This new strategic objective should enable the reconciliation of the changes due to the new economy with the European social values and with the perspective of enlargement.
4. COSAC, in the light of the Tampere conclusions, calls upon the Union and the member states to create in cooperation with the candidate countries, an area of freedom, security and justice reinforcing fighting against terrorism and serious forms of transnational organised crime which, respecting the right to individual privacy, is based on practical measures in the fight against illegal immigration and common standards regarding external border checks as well as reinforced co-operation between the relevant enforcing authorities.
5. Considering that national Parliaments, together with the European Parliament, are a constituent element of the democratic legitimacy of the European institutions, COSAC urges the Inter-governmental Conference to modify part I of the Protocol on the role of national Parliaments as follows:

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

- All consultation documents and proposals for legislation from the European Commission, as well as proposals for measures under titles V and VI, should be transmitted by electronic means to each national Parliament as soon as they are adopted by the college of Commissioners;

- The six-week time period provided by para. 3 should also apply, except in urgent cases, to proposals for measures to be adopted under titles V of the Treaty on European Union as well as to proposals regarding interinstitutional agreements to which the Council is a party ;

- A minimum 15-day time period, or one week in urgent cases, should be observed between the final reading of a text by COREPER and the Council decision.

COSAC recalls that no provision of this protocol can jeopardise the competences and prerogatives of each national Parliament as provided by its national constitutional arrangements.

DECLARATION ON SERBIA ADOPTED BY THE COSAC

COSAC salutes the courage shown by the Serbian people who have won an exemplary victory for democracy. It expresses the wish that the European Union should establish a new cooperation with the Federal Republic of Yugoslavia to enable it to find its rightful place in Europe and that the European Union should help it to strengthen democracy and raise its standards of living.

DECLARATION ON TERRORISM ADOPTED BY THE COSAC

COSAC most firmly condemns any terrorist action, in particular the one that plunged Spain into mourning.

- Fejl! Ukendt argument for parameter. -

Deltagerliste

Bilag 2